

האושר העצוב

החתונה הייתה כל כך מרגשת, כולם הגיעו, חגגנו במשך שבוע את חתונתה של אחותי עם "הבחור המושלם". רקדנו, שמחנו, לא יכולנו לעצור. גם החינה הייתה מרגשת – לומרות שזו פעם ראשונה שלי באירוע שכזה והייתי משוכנע שזה בוץ.

אחרי שנה כבר יכולתי לראות שהם שמחים. לא ממש הבנתי איך אפשר להיות כל כך שמח, ממש "נשפך" מתוכם האושר. שאלתי את אחותי: "איך אפשר להיות כל כך שמחה?" והיא ענתה לי נחרצות: "ככה זה כשאוהבים".

למחרת, היא נראתה לי חבולה. שאלתי אותה: "את בסדר? מה קרה לך?" והיא ענתה שהיא בסדר, נפלה בטעות, או משהו כזה שקורה כשאת כל כך מאושרת ולא שמה לב למה קורה מסביבך.

בתוך תוכי ידעתי שקורה משהו בינה לבין "הבחור המושלם" ואפילו העזתי לשאול את אמא על כך. אמא התחמקה, הרגשתי שהיא יודעת משהו אבל לא אומרת כלום. החלטתי שהפעם אני לא מתעלם, הלכתי אל הבית של אחותי וראיתי איך הוא מטפל לה בפצעים, מניח לה קרח על הסימנים הכחולים. הם דיברו, היא חייכה אליו, הרגשתי ילד. ילד קטן.

יום למחרת אמא אספה אותי מוקדם מבית הספר ומיד יכולתי להבחין שהיא נראית עצובה. "מה קרה אמא?" שאלתי. "אתה מבטיח לא לבכות?" היא הביטה בי ואני הנהנתי כאות הסכמה. למרות זאת, היא לא המשיכה לדבר, לא ענתה, לא חייכה, היה נדמה לי שהיא אפילו לא נושמת. הלכנו הביתה, יד ביד, כמו פעם, כשהייתה אוספת אותי מהגן.

בבית חיכו לנו עשרות אנשים לבושים בשחור ואני חושב שמיד הבנתי אבל בכל זאת שאלתי אותה: "מי כל האנשים האלה אמא? מה קורה כאן?" ואז היא חזרה אל מה שאמרה לי קודם: "הבטחת לי לא לבכות – אז אני אומר לך..." היא לקחה נשימה עמוקה וסיפרה לי שאחותי נהרגה, או מתה, אני כבר לא זוכר באיזו מילה היא השתמשה.

בכיתי. לא רציתי לדבר עם אף אחד. לא הבנתי איך אפשר למות מאושר.